Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ’: Μυροφόρα Ευθυμίου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Μαρτίου, 2023

Ἡ μακαριστή Μυροφόρα, ἡ γνωστή στήν κωμόπολη τῆς Ἀραδίππου ὡς ἡ «γιαγιά ἡ Φορού», γεννήθηκε στίς 2 Νοεμβρίου τό 1929 στήν Ἀραδίππου. Κρατοῦσε τήν καταγωγή της ἀπό τό γένος Κουντουρῆ. Ἦταν δευτερότοκη ἀπό τό σύνολο τεσσάρων παιδιῶν. Πῆγε μέχρι τήν Β΄ Δημοτικοῦ καί οἱ γονεῖς της τήν κράτησαν μετά στό σπίτι γιά νά βοηθᾶ στίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν μικροκαμωμένη καί πολύ εὐκίνητη.Στά 18 της ἀρραβωνιάζεται τόν Σάββα Εὐθυμίου, κατά ὀκτώ χρόνια μεγαλύτερό της. Τόν Σάββα τόν εἶχε φέρει στό σπίτι της ὁ σύγαμπρός του γιά νά τούς βοηθήση στό ἀλώνισμα. Ὅλοι ἐκτίμησαν τήν τιμιότητα καί τήν ἐνεργητικότητα τοῦ Σάββα καί σκέφτηκαν νά τοῦ δώσουν τήν Μυροφόρα γιά νύφη καί νά τόν κάνουν γαμπρό τους.

Ὁ Σάββας κατήγετο ἀπό ἱερατική οἰκογένεια. Ὁ παππούς του ἦταν ὁ παπα-Χαράλαμπος, ὁ γέρος ἱερέας τοῦ χωριοῦ, πολύ αὐστηρῶν ἀρχῶν. Ἐπειδή ὁ πατέρας τους ἔλειπε γιά μεγάλα χρονικά διαστήματα ἀπό τό χωριό, ὁ Σάββας καί ὁ ἀδελφός του μεγάλωναν μέ τόν παπποῦ ἱερέα. Ὁ παπποῦς τούς ἔμαθε νά εἶναι φιλακόλουθοι καί νά διαβάζουν ἐκκλησιαστικά βιβλία καί νά εἶναι συνέχεια μαζί του στήν Ἐκκλησία. Νά νηστεύουν καί νά εἶναι σέ ὅλα τύπος καί ὑπογραμμός. Τόσο αὐστηρός ἦταν ὁ παπποῦς, πού μία ἡμέρα στό σχολεῖο κάτι ἔκαναν, καί ὁ δάσκαλος τούς εἶπε ὅτι θά τό πῆ στόν παπποῦ τους, καί αὐτά παρακαλοῦσαν τόν δάσκαλο νά τά τιμωρήση αὐτός καί νά μήν τό πῆ στόν παπποῦ, γιατί ἤξεραν ὅτι ἡ τιμωρία θά ἦταν χειρότερη.

Ὁ Σάββας, ὁ ὁποῖος ζεῖ μέχρι σήμερα καί εἶναι 97 χρονῶν, δέν ἦταν μόνο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί πολύ καλός, λογικός, μετρημένος ἄνθρωπος. Ἀπό τήν ἀρχή ἡ Μυροφόρα ἔνοιωσε ἀγάπη καί ἐλευθερία. Ἐλευθερώθηκε, γιατί στό πατρικό της δούλευε καί ζοῦσε σάν σκλάβα. Ὁ Σάββας ἄρχισε νά τῆς μιλάει γιά τόν Χριστό, γιά τήν Ἐκκλησία, γιά ὅσα ἤξερε, ἀλλά καί διάβαζε γιά τόν Θεό, καί ἡ μακαριστή Μυροφόρα τά ρουφοῦσε σά νέκταρ. Φαίνεται στό πατρικό της σπίτι δέν εἶχαν καί ἰδιαίτερη σχέση μέ τήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἡ Μυροφόρα ἦταν «γῆ ἀγαθή». Ἐπιθύμησε πολύ νά μάθη νά γράφη καί νά διαβάζη. Ὁ σύζυγός της, γιά τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς, ἦταν μορφωμένος, εἶχε τελειώσει τό Δημοτικό σχολεῖο. Ὁ μικρός της ἀδελφός πήγαινε τά βράδια στόν σύζυγό της καί τόν βοηθοῦσε στά μαθήματά του. Ἔτσι βρῆκε τήν εὐκαιρία καί αὐτή μαζί μέ τόν ἀδελφό της νά μάθη νά διαβάζη καί νά γράφη. Ὅταν ἡ ἀδελφή της πῆγε στήν Ἀγγλία, ἡ ἐπιθυμία της ἦταν πιό σφοδρή στό νά γράφη καί νά διαβάζη, γιατί ἤθελε νά στέλνη γράμματα. Στό τέλος τά κατάφερε.

Μέ τό Σάββα ἀπέκτησαν 7 παιδιά· τό ἕνα πέθανε μικρό. Ὅσο ἦταν μικρά τά παιδιά της ἀσχολεῖτο μέ τό σπίτι καί τά παιδιά, ἀλλά καί ἀγροτικές δουλειές. Ὅπως ἦταν πολύ γρήγορη τά προλάβαινε ὅλα καί μάλιστα τά ἔκανε ὅλα πολύ καλά. Λίγο ἐλεύθερο χρόνο πού εἶχε, διάβαζε καί προσευχόταν. Διψοῦσε πολύ γιά μελέτη. Παρ' ὅλες τίς ἀσχολίες καί τίς μέριμνες, ποτέ δέν ἔχανε Λειτουργία ἤ Ἀκολουθία.
Ὅταν μεγάλωσαν τά παιδιά καί οἱ ὑποχρεώσεις λιγόστεψαν, ζοῦσε στόν παράδεισο. Ἔλεγε ὑπό τύπο εὐχῆς: «Ὁ Θεός νά σᾶς ἀξιώση νά τελειώσετε ἀπό τίς ὑποχρεώσεις σας, σάν ἐμένα τώρα, καί νά διαβάζετε!». Διάβαζε, διάβαζε καί προσευχόταν συνέχεια. Πάντα στό σπίτι ὅ,τι ἔκανε, παράλληλα κρατοῦσε καί ἕνα βιβλίο στό χέρι. Διάβαζε Ἁμαρτωλῶν σωτηρία, Δαμασκηνό, Βίους Ἁγίων, Εὐαγγέλιο, Σύνοψη καί ὅ,τι ἄλλο ἔπεφτε στά χέρια της. Τό ἀγαπημένο της βιβλίο ἦταν τό Ἁμαρτωλῶν σωτηρία. Μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ διάβαζε τό κάθε τι στήν Νέα ἀλλά καί στήν ἀρχαία Ἑλληνική καί τό ἐξηγοῦσε. Ἔμαθε τήν παράκληση της Παναγίας ἀπ' ἔξω καί σέ κάθε περίσταση τήν ἔλεγε.

Ὅταν διάβαζε κάτι, δέν ἔχανε εὐκαιρία νά τό διηγηθῆ. Ποτέ δέν ἀργολογοῦσε, ὅλη ἦταν δοσμένη στόν Θεό καί ὅλα τά θυσιάζε γιά τόν Χριστό. Σιγά-σιγά ἔγινε ἡ Μυροφόρα «τοῖς πᾶσι τά πάντα». Τά ἔκανε ὅλα καί τά προλάβαινε ὅλα καί ὅλοι ἦταν εὐχαριστημένοι.

Μετά τά παιδιά ἦρθαν τά ἐγγόνια, γιά τό μεγάλωμα τῶν πιό πολλῶν ἐπιστρατεύτηκε ἡ γιαγιά, ἀφοῦ οἱ μητέρες δούλευαν. Ὕστερα βοηθοῦσε καί τά δισέγγονά της. Καί αὐτό τό ἔκανε μέ πολλή χαρά. Ὅταν δέν εἶχε νά μεγαλώση ἐγγόνι, ἔλεγε: «Πότε θά μοῦ κάνετε ἄλλο;» Παρότρυνε τίς κόρες καί τίς ἐγγονές νά κάνουν παιδιά.

Ἡ γιαγιά στήν ὥριμη πλέον ἡλικία εἶχε ἕνα τυπικό πού κάλυπτε ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς. Ἦταν σέ ὅλα παροῦσα.

Κύρια ἀσχολία ἦταν ἡ μελέτη καί ἡ προσευχή. Ὅπου ἦταν καί ὅ,τι ἔκανε, προσευχόταν. Ἔψαλλε καί εἶχε πολλή θέρμη στήν προσευχή καί δυνατή πίστη. Τά ἄφηνε ὅλα στόν Θεό. Προσευχόταν γιά ὅλο τόν κόσμο. Ὁ κόσμος σιγά-σιγά τήν ἔμαθε καί ζητοῦσε τίς προσευχές της, ἀλλά καί αὐτή ποτέ δέν ἀρνεῖτο νά βοηθήση μέ τίς συμβουλές καί τήν προσευχή της καί ὄχι μόνο. Μιλοῦσε στόν Θεό, ἀλλά καί μιλοῦσε γιά τόν Θεό στούς ἀνθρώποους. Εὐχαριστοῦσε καί δοξολογοῦσε μέρα-νύκτα τόν Θεό, τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους.

Μέλημά της ἦταν νά εἶναι τό σπίτι της τακτοποιημένο. Ὁ σύζυγος, τά παιδιά, τά ἐγγόνια καί ὅποια ἄλλη οἰκογενειακή ὑποχρέωση.

Πήγαινε στήν Ἐκκλησία καί ὕστερα πήγαινε σέ ἀρρώστους. Μάλιστα συμβούλευε καί τούς ἄλλους νά πηγαίνουν στούς ἀρρώστους σέ ὧρες πού θά εἶναι χρήσιμοι. Νά παρηγορήσουν τόν ἄρρωστο, νά τοῦ κάνουν παρέα, ὥστε ὁ δικός του πού τόν

φροντίζει νά ξεκουραστῆ λίγο ἤ νά κάνη κάτι ἄλλο χρήσιμο. Ἔλεγε ὅτι ἡ πιό κατάλληλη ὥρα εἶναι 10:00 τό πρωΐ. Καθόταν, μιλοῦσε, παρηγοροῦσε καί φρόντιζε ὁ ἄρρωστος νά τακτοποιηθῆ πνευματικά. Τοῦ μιλοῦσε γιά τόν Θεό, τήν ἐξομολόγηση καί τήν θεία Κοινωνία.

Ὅταν πέθαινε κάποιος, πήγαινε ἀμέσως νά βοηθήση νά ἑτοιμάσουν τόν νεκρό καί καθόταν στό σπίτι γιά νά παρηγορήση. Ἐπίσης ξενυκτοῦσε τούς νεκρούς. Γι' αὐτό τό διακόνημα ἦταν γνωστή καί τήν φώναζαν, ὅταν θά πέθαινε κάποιος.

Ἐπίσης, ὅταν ἄκουγε ὅτι ἕνα ἀντρόγυνο δέν πήγαινε καλά ἤ χώριζε, πήγαινε νά τούς συμφιλιώση. Πρῶτα ξεκινοῦσε ἀπό τόν ἕνα, μετά πήγαινε στόν ἄλλο καί αὐτό γινόταν πολλές φορές μέχρι νά τούς συμφιλιώση. Πολλά ἀντρόγυνα ὁμολογοῦσαν ὅτι χάρη στήν γιαγιά ξανάσμιξαν.

Ἕνα ἄλλο χάρισμα τῆς γιαγιᾶς ἦταν νά κάνη προξενιά, μάλιστα μέ πολλή ἐπιτυχία. Τό βράδυ ξαπλωμένη σκεφτόταν ὅτι ὁ τάδε μέ τήν τάδε ταιριάζουν. Κοίταζε τούς χαρακτῆρες, τήν μόρφωση, τήν οἰκονομική κατάσταση, τήν καταδεκτικότητα τοῦ κάθε ἑνός καί δροῦσε ἀναλόγως. Στούς γάμους τήν καλοῦσαν νά τραγουδήση τήν νύφη. Ὅταν τό συνοικέσιο ἦταν δικό της ἐπίτευγμα, ἡ χαρά της ἦταν διπλῆ καί μάλιστα τούς ταίριαζε καί τραγούδια, τά λεγόμενα παραδοσιακά «τζιατιστά», στά ὁποῖα ἔχει παράδοση τό χωριό της.

Μεγάλη Σαρακοστή καί ἰδιαιτέρως τήν Μ. Ἑβδομάδα ἦταν πολλές ὧρες τήν ἡμέρα στήν Ἐκκλησία. Τό βράδυ τῆς Μ. Πέμπτης ξενυκτοῦσε μέ τίς ἄλλες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ τόν Ἐσταυρωμένο καί τραγουδοῦσε τόν Θρῆνο τῆς Παναγίας· καμμιά φορά κλαίγοντας.

Στό γηροκομεῖο τῆς Κοινότητας πήγαινε καί ἔβλεπε τούς ἡλικιωμένους. Τούς ἔψαλλε τήν παράκληση τῆς Παναγίας καί μετά τούς μιλοῦσε γιά τόν Χριστό. Πολλές φορές τούς ἐξηγοῦσε τό Εὐαγγέλιο. Οἱ παπποῦδες τήν περίμεναν. Πήγαινε στό σχολεῖο καί μιλοῦσε στά παιδιά, τήν καλοῦσαν οἱ δάσκαλοι. Ὅσο κι ἄν ἦταν τό θέμα ἄσχετο, αὐτή μιλοῦσε γιά τόν Χριστό.

Τόνιζε πολύ τήν ὑπομονή. Ἔλεγε σέ ὅλους νά ἔχουν ὑπομονή, διότι ὅλα μέ τήν ὑπομονή κατορθώνονται. Πάντα ἀποσκοποῦσε πῶς νά σώση μια ψυχή.

Ὅταν ἔμπαινε σέ αὐτοκίνητο, ἔλεγε τρεῖς φορές τό «Θεοτόκε Παρθένε», ἀλλά καί στή συνέχεια προσευχόταν. Ὅταν ἔβλεπε παιδιά τοῦ σχολείου στόν δρόμο ἤ ὅταν περνοῦσε μπροστά ἀπό σχολεῖο τά σταύρωνε καί ἔλεγε διάφορες προσευχές γιά τά παιδιά: «Νά ἔχουν ὑγεία καί καλή φώτιση, νά πᾶνε μέ ὑγεία στά σπίτια τους». Ἄν ἔβλεπε στρατιῶτες καί ὅποιον ἄλλον, πάλι κάτι ἀνάλογο ἔλεγε.

Ἡ Ἀραδίππου ἔχει κάπου 15 Παρεκκλήσια. Σχεδόν καθημερινά ἔκανε τόν κύκλο μέ τά πόδια, ὅσο τήν κρατοῦσαν τά πόδια της, καί ἄναβε τά καντήλια.

Τό πρόσωπο τῆς γιαγιᾶς ἦταν πάντα ἤρεμο καί χαρούμενο, εἶχε μια χάρη καί ἕνα φῶς. Πολλοί πού τήν γνώριζαν ἔλεγαν ὅτι ἔχει ἀδιάλειπτη προσευχή. Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι εἶχε ἀποτέλεσμα ἡ προσευχή της καί εἶχε καί πληροφορία στήν προσευχή.

Στίς μέρες τῆς Τουρκικῆς εἰσβολῆς πήγαινε μέ τήν ἀδελφή της στό Κοιμητήριο γιά νά ἀνάψουν τά καντήλια. Ξαφνικά πέρασαν τουρκικά ἀεροπλάνα ἀπό πάνω τους τόσο χαμηλά, γιά νά βομβαρδίσουν. Ἡ ἀδελφή της ἄρχισε νά κλαίη καί νά φωνάζη: «Θά μᾶς σκοτώσουν!». Αὐτή ἀτάραχη τῆς εἶπε νά μήν φοβᾶται, γιατί εἶδε τήν Παναγία τό προηγούμενο βράδυ καί τῆς εἶπε ὅτι δέν θά πάθουν τίποτε. Πράγματι, τά ἀεροπλάνα βομβάρδισαν στό διπλανό χωριό, ἐνῶ στό χωριό τους δέν ἔπεσε οὔτε μία βόμβα.

Μετά τήν Τουρκική εἰσβολή μία γυναῖκα μέ 5 παιδιά καί τόν ἄντρα της ἀγνοούμενο, κατέφυγε στό χωριό. Ἡ γυναῖκα δέ γνώριζε περί Ἐκκλησίας. Ἡ γιαγιά τήν βοηθοῦσε καί τῆς μιλοῦσε μέχρι πού ἔκανε τήν γυναίκα νά μήν λείπη ἀπό τήν Ἐκκλησία· καί δέν εἶναι ἡ μόνη περίπτωση.

Μία ἡμέρα πῆγε σ’ ἕνα κοντινό σπίτι, στό ὁποῖο ὑπῆρχε μεγάλη ἀναστάτωση. Ἡ κόρη τους θά ἔφευγε γιά τό ἐξωτερικό σέ λίγο, ἀλλά δέν εὕρισκε τό διαβατήριό της. Τότε ἡ γιαγιά τούς εἶπε νά κάνουν Παράκληση. Ἄρχισε νά λέη τήν παράκληση τῆς Παναγίας καί ὅταν τελείωσε λέει στήν κόρη πού ἔχασε τό διαβατήριό της «πήγαινε στό ἐργαστήριο πού εἶναι τό ἄλας». (Ἡ οἰκογένεια διατηροῦσε ἕνα μικρό ἐργαστήριο δίπλα ἀπό τό σπίτι τους, στό ὁποῖο συσκεύαζαν ἁλάτι πρός πώληση). Ὅταν πῆγε ἐκεῖ ἡ κοπέλλα βρῆκε τό διαβατήριό της.

Ὁ ἄντρας μιᾶς κόρης της θά ἔκανε ἐγχείρηση στήν σπονδυλική στήλη. Ἡ γιαγιά ἔκανε προσευχή καί τους ἔλεγε ὅτι ὅλα θά πᾶνε πολύ καλά. Τό βράδυ τῆς προηγούμενης ἡμέρας πού θά ἔμπαινε στό χειρουργεῖο, ὁ γαμπρός της εἶδε ἕναν γέροντα στόν ὕπνο του, πού τοῦ εἶπε νά μή φοβᾶται καί θά γίνη καλά. Τήν ἄλλη ἡμέρα ἔγινε ἡ ἐγχείρηση μέ μεγάλη ἐπιτυχία. Ἀπό τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας σηκώθηκε ἀπό τό κρεββάτι. Ὁ κόσμος πού πήγαινε νά τόν δῆ τόν ρωτοῦσε «μά ἔκανες ἐγχείρηση;» Μετά ἀπό λίγο καιρό στήν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Θεράποντος στίς Ἀγγλισίδες, στήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου ἀναγνώρισε τόν γέροντα πού εἶδε στόν ὕπνο του. Μέχρι σήμερα εἶναι πολύ καλά.

Ἡ γιαγιά εἶχε ἰδαίτερη ἀγάπη σ’ αὐτόν τόν ἅγιο. Πολλές φορές μιλοῦσε γι’ αὐτόν, παρ’ ὅλο πού δέν εἶναι πολύ γνωστός καί ἀπό τούς μεγάλους Ἁγίους τῆς Κύπρου. Προσευχόταν συχνά σ’ αὐτόν, γι' αὐτό καί ὅλοι ἀπέδωσαν τό θαῦμα στίς προσευχές τῆς γιαγιᾶς καί τήν ἀγάπη της πού εἶχε στόν ἅγιο Θεράποντα.

Όταν ἦταν ἀκόμα καλά στήν ὑγεία καί πήγαινε στά ξωκκλήσια καί τά ἄναβε, μία ἡμέρα παρουσιάστηκαν μπροστά της τρία μεγάλα σκυλιά. Ἦταν ὑπερβολικά μεγάλα καί φοβήθηκε πολύ. Ἔκανε τόν σταυρό της καί εἶπε τό «Πιστεύω», καί τά σκυλιά ἄλλαξαν διάθεση, καί πέρασαν ἀπό δίπλα της χωρίς νά γυρίσουν νά τήν κοιτάξουν.

Ἔπασχε ἀπό δυνατούς πονοκεφάλους καί βούϊζε τό κεφάλι της, λόγῳ ὑπερκόπωσης. Μία ἡμέρα στό ξωκκλήσι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἶδε τήν Ἁγία, ἡ ὁποία τήν χάϊδεψε στό κεφάλι καί οἱ πονοκέφαλοι καί τό βουητό ἐξαφανίστηκαν.

Δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού ἡ γιαγιά ἔβλεπε διάφορα μέσα στήν Ἐκκλησία. Πότε ἔλεγε ὅτι ἔβλεπε στό Ἱερό δυνατό φῶς σάν φωτιά καί πότε ἁπαλό φῶς. Τά παιδιά της δέν ἔδιναν σημασία καί κάπως δυσπιστοῦσαν, μέχρι πού μιά μέρα κάποια κόρη της προσευχόταν γιά κάτι μέ πολλή πόθο καί πίστη καί εἶδε κάτι καί αὐτή. Μετά ὁμολόγησε ὅτι «καλά λέει ἡ μάννα μας, ἀλλά ἐμεῖς δέν τήν καταλαβαίνομε καί ἀδιαφοροῦμε».

Ἡ ζωή της ἦταν γεμάτη ἀπό ἀγάπη γιά ὅλους. Συνηθισμένο φαινόμενο ἦταν τό σπίτι της νά εἶναι γεμᾶτο ἀνθρώπους πού πήγαιναν νά συμβουλευτοῦν καί νά παρηγορηθοῦν γιά τά προβλήματά τους. Αὐτή τούς συμβούλευε καί τούς ἔστελνε στούς Πνευματικούς καί στήν Ἐκκλησία. Ἔλεγε καί τόνιζε συνέχεια ὅτι ἔπρεπε νά ἐκκλησιάζονται. Ν’ ἀφήνουν τά πάντα καί νά πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία, ἔστω κι ἄν ἔχουν δουλειές. Τίς κάνουν μετά καί μάλιστα θά γίνονται καλύτερες.

Ὅταν μεγάλωνε τά ἐγγόνια, τακτοποιοῦσε τό σπίτι της, ἔβαζε τό παιδί στό καροτσάκι καί ἔπαιρνε τά παιδιά στήν Ἐκκλησία, ἀκόμη καί σέ κηδεῖες τά ἔπαιρνε μαζί της. Ἔμαθαν καί αὐτά νά μαζεύουν τίς καρτούλες ἀπό τά στεφάνια καί τά λουλούδια πού ἔφερναν γιά τόν κεκοιμημένο καί νά τά δίνουν στούς συγγενεῖς. Τά παιδιά μ’ αὐτόν τόν τρόπο ἐξοικιειώνονταν μέ τόν θάνατο καί τόν κεκοιμημένο.

Ἀρκετό καιρό πρίν καταπέση στό κρεββάτι εἶχε πόνους καί πῆγε στόν γιατρό. Ἡ διάγνωση ἦταν ὄγκος στή μήτρα. Ὁ γιατρός εἶπε ὅτι πρέπει νά γίνη ἐγχείρηση. Ἔγιναν ὅλες οἱ ἐξετάσεις καί ὁρίστηκε τό χειρουργεῖο παραμονή τῆς Παναγίας. Τό βράδυ τῆς προηγούμενης ἡ γιαγιά πονοῦσε πάρα πολύ καί προσευχόταν, δέν μποροῦσε νά κοιμηθῆ. Ὁ παπποῦς θυμήθηκε ὅτι ὁ ἐγγονός τους τούς ἔφερε λαδάκι ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος σέ πρόσφατη ἐπίσκεψή του ἐκεῖ. Ἔβαλε λαδάκι καί ξαφνικά σάν ἕνα χέρι πῆρε τό βάρος καί τόν ὄγκο ἀπό πάνω της καί κοιμήθηκε ἥσυχα. Τήν ἄλλη ἡμέρα ἔγινε εἰσαγωγή στό νοσοκομεῖο καί ἑτοιμάστηκε γιά χειρουργεῖο. Στήν ἐξέταση βγῆκαν ὅλα καθαρά. Χάθηκε ὁ ὄγκος, ἡ γιαγιά δέν εἶχε τίποτα. Ὁ γιατρός εἶπε ὅτι ἔγινε θαῦμα.

Τά τελευταῖα 5 χρόνια ἦταν καθηλωμένη στό κρεββάτι. Εἶχε σοβαρῆς μορφῆς ὀστεοπόρωση καί ἀφόρητους πόνους. Εἶχε ζάχαρο, ἔκανε τέσσερις ἰνσουλίνες καί τό

κορμί της ὅλο γέμισε μεγάλες πληγές· ἕνα σημεῖο μάλιστα εἶχε ἀνοίξει τρύπα τόσο μεγάλη, πού χωροῦσε τό χέρι σου νά μπῆ. Μαζί μέ αὐτά καί ἕνα σωρό ἄλλες ἀσθένειες. Οἱ πόνοι ἀνυπόφοροι. Ἔλεγε συνέχεια στόν ἑαυτό της «ὑπομονή». Σέ ὅποιον πήγαινε, τόνιζε τήν ὑπομονή καί ἔκανε ἡ ἴδια μεγάλη ὑπομονή. Γιά τήν μετακίνησή της χρειαζόταν εἰδικό ἀνυψωτικό μηχάνημα μέ δίχτυ, καθώς ἦταν καί κάπως εὔσωμη. Ποτέ δέν γόγγυξε, οὔτε παραπονέθηκε. Συνέχεια ἔλεγε «Δόξα τῷ Θεῷ». Πήγαινε ἡ ἀδελφή της νά τήν δῆ καί τήν ρωτοῦσε:

- Τι κάνεις; καί αὐτή ἀπαντοῦσε:

- Δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαι καλά.

- Τι καλά; τῆς ἔλεγε, ποῦ βρῆκες τά καλά; Αὐτή ἀπαντοῦσε:

- Εἶμαι πολύ καλά. Ἐγώ ἀπό τόν Θεό εἶμαι πολύ εὐχαριστημένη! Δέν τό ἔλεγε μόνο, ἀλλά τό ἔδειχνε κιόλας. Ἦταν πάντα χαρούμενη καί εὐδιάθετη. Πάντα εὐχαριστημένη μέ τό ἐλάχιστο. Γιά τόν ἑαυτό της δέν χρειαζόταν, οὔτε κρατοῦσε τίποτα. Μία φορά μάλιστα, ἐνῶ ἀκόμα ἦταν καλά, ἡ ἀδελφή της ἔχασε τήν βέρα τοῦ ἀρρωβῶνα της, χωρίς δεύτερη σκέψη ἔβγαλε τήν δική της καί τῆς τήν ἔδωσε.
Πέρασαν τά χρόνια καί ἡ γιαγιά ὅπως εἴπαμε ἦταν καθηλωμένη στό κρεββάτι. Ἦταν νύκτα τῆς Ἀνάστασης καί εἶχαν φύγει ὅλοι νά πᾶνε στήν Ἐκκλησία. Τούς εἶχε ζητήσει νά τῆς ἀφήσουν ἀνοικτό τό παράθυρο, ἔστω καί ἀπό ἐκεῖ νά ἀκούση τόν «Καλό Λόγο», ὅπως λέμε στήν Κύπρο. Τό σπίτι της δέν ἦταν πολύ μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἦταν πολύ στενοχωρημένη καί ἔκαιγαν τά σωθικά της πού τέτοια νύκτα ἔλειπε ἀπό τήν Ἐκκλησία. Πλησίαζαν μεσάνυκτα καί μόλις ὁ ἱερέας εἶπε «Δεῦτε λάβετε φῶς!», μία μπάλα φωτός μπῆκε ἀπό τό παράθυρο μέσα στό δωμάτιό της καί ἔκανε γύρους. Αὐτή βαθιά συγκινημένη τήν παρακολουθοῦσε καί κάποια στιγμή τήν πλησίασε καί μπῆκε μέσα της.

Οἱ τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς τῆς γιαγιᾶς ἦταν πολύ δύσκολες, ἀλλά δέν ἤθελε νά πάη στό Νοσοκομεῖο. Καταλάβαινε ὅτι πλησιάζει τό τέλος. Ὅμως λόγῳ τῆς κατάστασής της τά παιδιά κάλεσαν ἀσθενοφόρο καί τήν πῆγαν στό Νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ὅλο ἔψαλλε καί παρηγοροῦσε τούς ἄλλους. Μία κόρη της εἶχε εἰσιτήριο γιά τούς Ἁγίους Τόπους. Βλέποντας τήν κατάσταση τῆς γιαγιᾶς, τῆς εἶπε, ὅτι θά ἀκυρώση τό ταξίδι γιά τούς Ἁγίους Τόπους, μήπως φύγη ἡ γιαγιά ἀπό τήν ζωή καί αὐτή λείπει. Ἡ γιαγιά ἐπέμενε νά πάη καί ὅτι θά τήν περιμένη. Σέ 5 ἡμέρες ἦρθε ἡ κόρη της ἀπό τούς Ἁγίους Τόπους, τήν καλωσόρισε καί τό βράδυ τούς ἔδιωξε ὅλους ἀπό κοντά της, διότι ἔλεγε ὅτι ἦταν καλά. Ὅπως ἔλεγαν οἱ διπλανοί ἀσθενεῖς ὅλο τό βράδυ ἔψαλλε καί προσευχόταν, σέ σημεῖο πού τῆς ἔλεγαν : «Φτάνει γιαγιά! Νά κοιμηθοῦμε!». Κάποια στιγμή τίς πρωϊνές ὧρες σταμάτησε. Ἦρθαν οἱ νοσοκόμες καί διαπίστωσαν ὅτι ἡ γιαγιά ἔφυγε γιά τό οὐράνιο ταξίδι. Ἦταν ἡ ὥρα 5:30 τό πρωΐ στίς 2 Νοεμβρίου τοῦ 2010.

Αἰωνία της ἡ μνήμη. Ἀμήν.

[Από το βιβλίο: "Ασκητές μέσα στον κόσμο" (Τρίτος τόμος). Εκδότης ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ» Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Απρίλιος 2020]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)